

PER UNA REFORMA DEMOCRÀTICA DELS MITJANS PÚBLICS DE COMUNICACIÓ

UN NOU MODEL PER AL SEGLE XXI : SERVEI PÚBLIC DEFINIT, FINANÇAMENT ESTABLE, INDEPENDÈNCIA DE LA GESTIÓ

“Les respectives funcions que en un sistema democràtic corresponen a un partit polític i a una televisió pública són de naturalesa essencialment diferent. La primera funció d'un partit polític consisteix a intentar convèncer als ciutadans que l'opció política que representa és la millor de les opcions possibles. Una televisió pública té exactament la funció contrària: no la d'influir sobre l'opinió en un sentit partidista, no la de decantar les voluntats, o els vots, en un determinat sentit, sinó, per contra, la de mantenir obert i lliure el permanent procés de formació de la voluntat popular. Sent això així, si és un partit polític el que dirigeix o controla una televisió pública, aquesta perd, senzillament, la seva raó de ser”

José Juan González Encinar, Catedràtic de Dret Constitucional

INTRODUCCIÓ

La vaga del 20-J, la crisi del “Prestige” i la guerra a Iraq, amb la consegüent manipulació informativa a gran escala per part dels mitjans públics controlats pel partit en el govern, han posat en evidència per a una gran part dels ciutadans una veritat fins ara denunciada només per minories: ***a l'Estat espanyol els partits polítics poden disposar de la radiotelevisió pública per manipular impunement la informació i l'opinió dels ciutadans.***

Per això cada govern, sigui central, autonòmic o local té, gairebé sense excepció, la “seva” radiotelevisió, per a defensar la seva política i oposar-la a la dels seus competidors. Aquesta denúncia la confirmen els mateixos partits polítics, però ***sempre referida als mitjans controlats pels seus adversaris***, i mai als controlats pel seu propi partit. Si ens atenim a la Constitució, hauria de ser inadmissible la falta d'objectivitat, d'imparcialitat i de respecte al pluralisme dels mitjans de comunicació públics (ràdios, televisions i agència EFE) i hauria de donar lloc a la protesta i al rebuig de la societat, per atemptar contra el dret democràtic a una informació veraç i rigorosa. A més, ***el control partidista de la RTV pública determina també la qualitat de la seva programació i el model d'empresa.*** Per la seva banda, la qualitat de la informació de l'agència estatal EFE afecta en cadena a gairebé la totalitat de mitjans i la seva manipulació partidista intoxica igualment tot el sistema comunicatiu.

I és que ***els partits polítics*** no són institucions culturals, i ***no poden supeditar als seus interessos una institució de la transcendència sociocultural de la radiotelevisió pública***, ni la quarta agència informativa del món, perquè d'elles depèn en gran part la formació de l'opinió pública i el futur de la democràcia. Per això el clam que des d'instàncies acadèmiques, professionals, sindicals i, per fi, ciutadanes, ha anat creixent en els darrers anys per a situar als mitjans públics de comunicació fora de la batalla partidista han de ser atesos urgentment pels representants de la sobirania popular. ***És necessari un pacte entre els partits perquè l'Estat,***

les autonomies, diputacions i ajuntaments garanteixin l'existència d'una RTV pública independent, competitiva, de qualitat i imparcial; però que ho facin sense exercir des de cap dels seus òrgans un control polític, ni directe ni indirecte, sobre el seu funcionament.

Amb aquest objectiu, els i les professionals organitzats en la Federació de Sindicats de Periodistes aportem la següent anàlisi i les corresponents propostes.

SERVEI PÚBLIC: MISSIÓ, FUNCIONS I LEGITIMITAT

Fins fa poc existia a Espanya un consens “mínim” pel que fa a la necessitat de mantenir “alguna forma” de radiotelevisió pública, almenys fins la proposta del govern valencià de “privatització de la gestió” de Canal 9. Això potser va ser conseqüència de diferents resolucions del Parlament Europeu i de la Comissió Europea que, amb diferents matisos (més sensible la segona a les pressions dels operadors privats) reconeixen la legitimitat i la importància de la radiotelevisió pública per a les democràcies del continent. Entre elles, destaca la resolució parlamentària de novembre de 1996, coneguda com a “Informe Tongue” que avançava una sèrie de funcions dels mitjans públics de comunicació, (especialment de la televisió, donat el seu caràcter de difusió i audiència massives i de conformador majoritari de l'opinió pública). Mes enllà d’*“informar, educar i entretenir”*, proposava:

- **Oferir al conjunt de la població un ampli ventall de programes de qualitat de tot tipus**, que combinin el desenvolupament de l'esperit i la diversió popular, tot incloent el conjunt d'espectacles, arts i idees que constitueixen el ventall de la vida cultural, en tota la seva varietat.
- **Reflectir i fomentar les cultures de les nacions i les regions europees** a través de la producció de gran nombre d'obres originals.
- **Fomentar el coneixement de les cultures i les ètnies no europees** que habiten en el territori de la Unió, com a instrument transmissor de la idea de convivència en la diversitat.
- **Servir els interessos de les minories** i dirigir-se a tots els grups de la població
- **Garantir una informació imparcial i totalment independent**, ja sigui de l'actualitat o de programes de fons, capaç d'aconseguir la confiança del públic i de constituir una referència en l'àmbit de la informació
- **Garantir l'accés de la població als esdeveniments d'interès general** (inclòs l'esport)

Segons la resolució, el procés de concentració i de convergència fa més necessària que mai la defensa de l'espai públic com a garantia del pluralisme. En diverses “consideracions” afirma:

- **“Les cadenes públiques constitueixen un factor clau per al desenvolupament d'una societat de la informació per a tots**, tot garantint que el major nombre possible de ciutadans es beneficiï del potencial que ofereixen les noves aplicacions i els nous serveis digitals”
- **“(Cal) Fomentar l'aprovació d'una carta comuna o codi de conducta** de les cadenes públiques europees que garanteixi l'ètica del servei públic”
- **“Les televisions públiques haurien d'incrementar l'esforç per a independitzar-se totalment dels governs”**

El Protocol al Tractat d'Amsterdam (octubre de 1997), que modifica i actualitza el Tractat de la Unió Europea, recull i consolida plantejaments anteriors, i determina que **el sistema de radiotelevisió pública “està directament relacionat amb les necessitats democràtiques, socials i culturals de cada societat, així com la necessitat de protegir el pluralisme en els mitjans de comunicació”**. Així, la Unió Europea beneeix la naturalesa política del servei públic de RTV i basa aquesta nova legitimació en el reconeixement de tres qualitats irrenunciables del servei públic: **la seva estreta relació amb la democràcia, la seva naturalesa sociocultural i la seva distinció respecte del sistema radiotelevisiu general**. Però estableix també condicions, i en primer lloc la que traspasa als Estats membres la competència de **definir de forma metòdica (no genèrica) les funcions pròpies de la radiotelevisió pública, i les modalitats del seu finançament**.

Però tota aquesta doctrina europea referent al servei públic de RTV té poca projecció en la realitat que es viu a Espanya. No existeix en la majoria dels casos una definició explícita i detallada de la funció del sistema públic de RTV, que doni legitimitat a la seva assumpció per part de l'Estat (govern central, autonomies, diputacions i ajuntaments). **L'Estatut de RTV de 1980, la llei que declara la radiotelevisió “servei públic essencial”, i reserva la seva titularitat a l'Estat** (no oblidem que els “tercers canals” són concessions que no modifiquen la titularitat estatal) **no diu per a què**, i no regula les funcions, ni tan sols, com algun cop es pensa, en el seu article 4rt, segons el qual: l'activitat dels mitjans de comunicació social de l'Estat s'inspirarà en els següents principis:

L'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat en les informacions.

La separació entre informacions i opinions, la identificació dels opinadors i la seva lliure expressió, amb els límits de l'apartat 4 de l'article 20 de la Constitució.

El respecte al pluralisme polític, religiós, social, cultural i lingüístic.

El respecte a l'honor, la fama, la vida privada de les persones i tots els drets i les llibertats que reconeix la Constitució.

La protecció de la joventut i de la infància.

El respecte dels valors d'igualtat recollits a l'article 14 de la Constitució.

Aquests principis, reproduïts en les lleis de creació dels tercers canals de les autonomies, constitueixen més un resum dels valors deontològics de tota la professió periodística que no una guia “d'allò que s'ha de fer”; les funcions de la RTV pública no estan regulades en la llei que aprova l'Estatut de 1980, sinó només esmentades en el seu preàmbul:

“La radiodifusió i la televisió, configurades com un servei públic essencial, la titularitat del qual correspon a l'Estat, es concep com un vehicle essencial d'informació i de participació política dels ciutadans, de formació de l'opinió pública, de cooperació amb el sistema educatiu, de difusió de la cultura espanyola i de les seves nacionalitats i regions, així com mitjà cabdal per a contribuir a què la llibertat i la igualtat siguin reals i efectives, amb especial atenció a la protecció dels marginats i a la no discriminació de la dona”

Però jurídicament un preàmbul no és una norma, i així, segons el Tribunal Constitucional:

“La televisió està considerada servei públic sense distinció del mitjà tècnic que utilitzi, ni dels continguts que transmeti. Així s'estableix en l'Estatut de RTV (Art. 1.2) i en la Llei d'Ordenació de les Telecomunicacions (art.2.1)”. És a dir, que en el text de la Llei no s'explica en què

consisteix el “contingut” que es transmet amb la “tècnica” que l'Estat garanteix, i que **la Llei declara la RTV servei públic essencial però sense dir per a què**. Existeixen excepcions, fins on sabem, com la “definició de la missió” dels mitjans públics elaborada pel consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC), i els objectius concretats en el Contracte-Programa de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV).

El pitjor és que el propi Estatut de 1980 estableix en el seu article 21 que **“El govern podrà fixar periòdicament les obligacions que es deriven de la naturalesa de servei públic de RTVE i**

(...) fer-les complir". Si hi afegim que **és el govern qui nomena i cessa lliurement el director general** de RTVE (com en gairebé totes les RTV autonòmiques i locals), el qual exerceix gairebé tot el poder en els òrgans de gestió, **ens trobem amb un "sistema" de radiotelevisió pública que garanteix el control polític per part del govern**, i que deixa en paper mullat el que ha estat definit en el Preàmbul que abans hem citat.

Les "funcions" de la RTV pública podrien no estar descrites en la Llei de l'Estatut de RTV, i malgrat això desenvolupar correctament la seva tasca, si existissin dues condicions que no es donen en l'Espanya actual: **una tradició democràtica del servei públic**, i una **certa independència davant del poder polític**. Com que no és aquest el cas, **definir aquesta missió de servei públic és bàsic** per poder situar els mitjans públics en el context de competència amb els audiovisuals privats, especialment els televisius, operatius des de 1986. I el fet de no fer-ho, ni replantejar críticament la seva programació i els seus continguts, no fa sinó afavorir indirectament el desenvolupament de la iniciativa privada en el sector. I està demostrat que el "lliure mercat" no garanteix suficientment les funcions polítiques, socials i culturals que corresponen a la RTV en les democràcies modernes

FINANCIACIÓ D'ACORD A LA MISSIÓ

Un projecte global per a la radiotelevisió pública, que defineixi les seves dimensions en un context competitiu amb la privada, ha d'incloure una proposta de finançament clara i estable. Aquest és el sentit dels "contractes-programa", que uneixen en el seu redactat la concreció de la missió i les funcions del servei públic de RTV amb les formes de finançament públic que s'hi corresponen.

Però la situació a Espanya es caracteritza per la forma inadequada de finançament dels mitjans públics, especialment les televisions, cosa que provoca un deute que es va acumulant críticament amb el pas del temps. I també pel fracàs de l'"autofinançament" mitjançant la publicitat en un context competitiu, experimentat per RTVE. A diferència de la majoria dels països europeus, el nostre és gairebé l'únic que no basa el finançament de la seva RTV pública en un "cànon" o impost indirecte, cosa que permet uns mitjans més potents. Aquí s'accepta com a irreversible la continuïtat de les dues fonts principals de finançament: els ingressos comercials (especialment publicitaris) i els que provenen de la consignació a càrrec dels pressupostos generals de l'Estat o dels de les autonomies. Així ens trobem davant la causa, i la conseqüència, **d'una programació de tipus comercial que gairebé no es diferencia de la de les televisions privades**, i això es deriva, també, de la citada falta de definició de les funcions del servei públic. Així les coses, en els debats sobre el finançament gairebé tots els actors coincideixen que a Espanya no es donen les "condicions polítiques" per a imposar el "cànon", un nou impost sobre la població. I pel que fa a les formes d'amortitzar o condonar **el deute acumulat** per les TV públiques, sembla evident que l'única solució **passa per un consens polític que dugui aquesta operació als pressupostos generals de l'Estat (i de les autonomies)**. Aquest consens, per lògica i per a ser eficaç, també ha d'englobar la prèvia del model de radiotelevisió pública i les subsegüents noves formes de gestió i de control que permetin complir els compromisos empresarials i d'execució de la missió de servei públic

Per altra banda, semblen poc viables les propostes referents al doble finançament (públic per als continguts "de caràcter públic", i privada per als continguts "de caràcter comercial") i la consegüent comptabilitat analítica, promogudes per diferents televisions privades davant la Comissió Europea per suposada "competència deslleial". Potser per la dificultat de separar, estructuralment i financerament, en les actuals condicions de producció i programació televisiva, els continguts

“culturals i informatius” dels d’“entreteniment”, i aplicant el principi de subsidiarietat, la Comissió Europea ha encomanat a cada Estat membre, juntament amb la definició del servei públic, les formes de finançament que li semblin adequades.

Una alternativa realment pública passa per definir **una programació que sigui tota de “servei públic”**, i que rebutgi una radiotelevisió pública “bonsai” que només pugui emetre allò que rebutgen les privades. I per a aquest servei públic fan falta uns mitjans públics generalistes i competitius, de dimensions adequades a la seva funció social, finançats majoritàriament pels pressupostos, sense renunciar als ingressos publicitaris.

La concreció de la prèvia definició de la missió de servei públic és l'elaboració de “contractes-programa” plurianuals capaços de conjugar els objectius i els recursos econòmics i que garanteixin l'estabilitat financera que permet la planificació a llarg termini de les línies de programació.

FORMES DE GESTIÓ I CONTROL DEMOCRATITZADES

Arribem així al tercer eix que és condició, com els anteriors, d'un projecte de mitjans de comunicació públics amb objectius definits, finançament públic assegurat, i gestió independent i lliure d'hipoteques partidistes per a dur a terme el seu projecte empresarial.

Si tornem a la situació de les nostres radiotelevisions públiques, hem de remarcar **un sistema de control molt dirigista, de control directe per part dels governs** (central, autonòmic o local) **mitjançant la designació de la direcció general de l'ens o la corporació, i de participació indirecta de les forces parlamentàries**, representats per quotes polítiques als consells d'administració, els quals no actuen com a tals, sinó com a segones comissions de control parlamentari. Aquest dirigisme també ha deixat en mans del govern central el procés de **desregulació del sector audiovisual**, iniciat amb les televisions privades, seguit per les plataformes digitals i la incursió de les telecomunicacions en el mitjà. I tot això en **absència d'un organisme autònom del govern**, com els que ja existeixen a tots els països europeus, que reguli aquest procés.

A Espanya es va crear el 1996 la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, que depèn del Ministeri de Foment, i s'encarrega de la regulació dels nous sectors emergents de les telecomunicacions. Però **no existeix, a nivell estatal, una Autoritat Audiovisual independent, com les que hi ha a la resta d'Europa**, amb competències de vigilància sobre el sistema audiovisual general (i que inclogui la radiotelevisió privada) sobre el sistema públic de RTV, i sobre les telecomunicacions, més que res pel que fa a la seva possible incidència en els continguts. L'intent del Senat, el 1995, d'impulsar un Consell Superior dels Mitjans Audiovisuals, que exercís de mitjancer entre els interessos de la indústria audiovisual i els interessos socioculturals, no va prosperar per falta de consens polític. **Aquesta frenada va afavorir els interessos de la iniciativa privada al sector, el qual va aprofitar la ràpida evolució de les situacions de fet per “autoregular” el procés en funció de les seves conveniències, que no sempre coincideixen amb l'interès general**, pel qual hauria de vetllar l'autoritat independent. A més, el Ministeri de Foment ha propiciat l'ampliació de les activitats i de les competències de la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions al sector audiovisual, i també als serveis telemàtics i interactius.

Davant d'aquest panorama, i a fi de garantir de bon començament la necessària desaparició de l'actual control polític sobre la radiotelevisió pública, es fa necessària **la creació d'una Autoritat Independent d'àmbit estatal, compatible amb autoritats audiovisuals de les Comunitats Autònomes i de las corporacions locals amb mitjans propis, a les quals han de transferir-se bona part de les funcions que ara ostenten els governs (central, autonòmics i locals)**. Així, l'opinió pública disposaria d'un òrgan independent que podria opinar i jutjar amb més objectivitat

les denúncies sistemàtiques dels partits de l'oposició contra el control de la RTV per part dels partits que governen.

L'Autoritat Audiovisual no només és necessària per tal de garantir el pluralisme social i polític en la informació i per tutelar la missió de servei de la radiotelevisió, sinó també per garantir l'eficàcia en la gestió, cada cop més complexa, dels sistemes de comunicació. **Els seus membres haurien de ser nomenats pels parlaments que corresponguin (i per les corporacions locals) per consens o per majoria qualificada, i s'haurien d'incloure els mitjans necessaris per assegurar l'autèntica independència dels seus membres i l'elecció de persones amb capacitat i competència provades per al desenvolupament de les seves funcions.**

L'Autoritat Audiovisual, amb independència política i financera, i amb capacitat sancionadora, hauria d'escollir els seus membres per un període diferent del de les legislatures, i els hauria de sotmetre a un sever règim d'incompatibilitats, sigui de càrrecs polítics, sigui d'interessos econòmics en el sector audiovisual. La seva Presidència s'escolliria d'entre els seus membres o bé pel parlament o l'organisme corresponent, amb presentació prèvia de la seva candidatura i els seus objectius, en una "sessió d'idoneïtat". Aquests mateixos criteris s'haurien d'aplicar als òrgans de direcció i govern de les radiotelevisions públiques (les direccions generals i els consells d'administració). Les primeres s'haurien d'escollir per consens o per majoria qualificada, o bé directament pels parlaments (o pels òrgans equivalents en una altra escala) pels mateixos Consells d'Administració o per l'Autoritat Audiovisual (per la seva banda, de legitimitat parlamentària); o bé s'hauria de combinar l'elecció parlamentària amb un "informe d'idoneïtat" de l'Autoritat Audiovisual. Pel que fa als segons, s'haurien d'aplicar els criteris ja vigents d'independència i de reconeguda capacitat audiovisual, i atendre més al consens i a la capacitat que no pas a la quota política.

Cas que els consells d'administració nomenessin la direcció general (o Presidència, o Conseller delegat, segons algunes propostes), els seus membres serien escollits per la representació política però amb un informe previ de l'Autoritat Audiovisual. I en el seu si s'hauria de contemplar la participació professional i social, bé directament amb representació als Consells, bé indirectament mitjançant Consells Assessors amb veritables competències. Aquests Consells Assessors, inactius a RTVE amb excepció dels territorials, serien escollits pels consells d'administració a proposta dels sectors socials que els haurien de formar.

També es pot plantejar la proposta de **Defensor de l'oient o del telespectador**, que seria nomenat pel consell d'administració, i que tindria cura del "dret d'accés" dels grups socials i de la regulació del "dret de rèplica"

La democratització mitjançant la creació d'aquesta Autoritat independent i l'eliminació del domini per part dels governs i dels partits dels òrgans de gestió i control ha de tenir la seva continuïtat en les garanties a la deontologia periodística que representen els Estatuts de Redacció o de la Informació, que emparen la clàusula de consciència, entesa també com el dret del professional a negar-se a elaborar una informació contrària als principis ètics de la professió. Els Estatuts i els òrgans representatius escollits a fi de vigilar el seu compliment (Comitès de Redacció o Comitès Professionals) constitueixen el darrer graó d'un seguit de reformes que cal oposar a l'estat actual de les coses, que reproduïx una "cadena de comandament" que comença en la direcció general (nomenada pels governs), i mitjançant la direcció del mitjà, del/la cap d'informatius i del redactor/a en cap, arriba fins l'editor/a, el/la cap de secció i, si apurem, fins el locutor/a o el presentador/a dels informatius. Un cop corromput el dret ciutadà a la informació, es corromp a més una professió, de forma que es distorsiona el procés de selecció de notícies, s'introdueix la tensió en les redaccions i s'alteren absolutament els mecanismes de promoció professional, de tal manera que els

càrrecs venen donats no tant per la validesa professional com per l'afinitat política amb el partit en el govern.

L'“autoregulació professional” que representen els Estatuts de Redacció ha d'estendre's, per cert, als **mitjans privats**, on els seus professionals haurien de disposar d'aquest mecanisme per poder defensar la deontologia informativa, en absència de lleis i reglaments que garanteixin no només una programació de qualitat, sinó també l'objectivitat, la veracitat i la imparcialitat dels seus mitjans. Uns mitjans que, per llei, també han de cobrir una **funció pública**, perquè són beneficiaris d'una llicència de l'espectre radioelèctric, costós i escàs, per una concessió de l'Estat, i perquè tots els mitjans de comunicació, públics o privats, i en qualsevol tipus de suport, són, en definitiva, d'interès públic.

CONCLUSIÓ

Aquesta és una alternativa de nou model de mitjans de comunicació públics, que pretén ser una proposta global de redefinició de l'audiovisual de titularitat pública, que abasta la missió i les funcions del servei públic, el seu finançament estable i la democratització de l'autoritat audiovisual i dels òrgans de direcció i de govern dels mitjans. Però els i les professionals de la informació ho vam plantejar no només com un model teòric a presentar a les instàncies polítiques i socials perquè els mitjans públics compleixin la seva funció de conformadors d'una opinió pública democràtica, sinó també, i indissolublement, per a **garantir un exercici lliure de la nostra professió**, tenallada en el sector privat especialment per les pressions i els condicionants dels poders econòmics, i encadenada en l'àmbit públic per la ingerència de les majories de govern, i més en general, pels intents d'instrumentalització política.

És per això que d'uns anys ençà han començat les rebel·lions en importants sectors professionals de mitjans públics com TV3, Canal 9, TVG o RTVE, que han influït al seu torn en Canal Sur (RTVA) o en l'agència EFE, que igualment ha de democratitzar-se amb un Estatut particular, amb els mateixos mecanismes descrits i també al servei de l'interès públic i del conjunt de la societat. A Catalunya es va influir, des de la mobilització professional, en el procés legislatiu que va dur a la creació d'un Consell de l'Audiovisual (CAC) més independent i amb capacitat sancionadora, i que va intentar abordar la reforma de la Llei de creació de la CCRTV (avortada per l'oposició dels partits de govern). Al País Valencià la lluita dels informadors a través del Comitè de Redacció (òrgan de l'Estatut de Redacció) contra la manipulació informativa i la *telescombraria* ha culminat en la formació d'una plataforma professional, sindical i cívica que s'oposa a l'intent de privatització que ha estat corol·lari d'aquestes situacions. A Galícia, la reacció professional contra la mateixa manipulació, aguditzada en el cas de les “vaques boges” i portada a l'extrem amb el cas “Prestige”, va provocar primer la mobilització per una Iniciativa Legislativa Popular a fi de canviar la Llei de la RTVG, tot treient al govern la potestat de nomenar al director general de l'ens (proposta rebutjada per la majoria absoluta del partit governant), i després a un relançament dels mateixos objectius organitzat de forma més estable. I a Madrid, la Plataforma en Defensa de la RTV pública, creada en primera instància a partir de professionals, sindicats i organitzacions socials com a resposta a la situació de crisi de RTVE, busca ampliar el seu àmbit a totes les RTV i a tots els territoris de l'Estat espanyol. S'hi afegeix la constitució d'un “Comitè contra la manipulació informativa” a TVE-Madrid, creat arran de les informacions de la guerra d'Iraq, i en relació a EFE, la formulació de preguntes parlamentàries en el mateix sentit.

Es donen doncs, les condicions per a **una coordinació i una vertebració de la lluita pels mateixos objectius, que interessin a la professió i a la societat**, en la mesura que som els transmissors del dret constitucional d'aquesta a una informació veraç i rigorosa, independent de les pressions dels poders polítics i econòmics. Les formes són i seran diferents, (segons a on i com s'ha incidit més en la necessitat de l'Autoritat Audiovisual, o en la reforma de les lleis dels ens o corporacions per a independitzar-los dels governs, o en la defensa dels Estatuts o

Consells/Comitès de Redacció/o Professionals) però totes elles són necessàries i complementàries, perquè formen part del conjunt de propostes que conformen un nou model de mitjans públics.

És aquest nou model, necessari per a una veritable democràcia, el que plantegem al conjunt de la professió periodística, a tots els treballadors i les treballadores dels mitjans de comunicació públics, i a les instàncies sindicals, socials i polítiques a fi que discuteixin els seus continguts i els tinguin en compte per a aconseguir canvis substancials en el sistema de comunicació pública que millorin la qualitat democràtica de la nostra societat.

Junta Executiva Federal de la FEDERACIÓ DE SINDICATS DE PERIODISTES (FeSP)

juny 2003